

Arrest

**nr. 183 970 van 17 maart 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ALLAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDJI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2015 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in, in functie van haar echtgenoot dhr. V.

1.2. Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat op datum van 29/07/2015 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van J.C. (...), geboren op 14/09/1972, van Filipijnse nationaliteit, om V.R. (...) in België, geboren op 01/06/1962, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

Verklaringen op naam van S.S. (...) en S.M. (...) dat zij elk maandelijks 500€ storten aan de heer V.R. (...). Behoudens deze verklaring, werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen wel degelijk dit bedrag storten. Bijgevolg betreffen het loutere verklaringen op eer dewelke niet worden aangenomen.

Attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014.

Overwegende dat hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag van 954,03€ beschikt.

Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving.

Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers €1074 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60% van €21.483 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van €12.890 voor een alleenstaande, hetzij €1074 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU – Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon);

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Overwegende dat niet voldaan werd aan de voorwaarden tot gezinshereniging wordt het visum geweigerd.

(...)

Motivatie:

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken, Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Haar enig middel licht de verzoekende partij in haar verzoekschrift toe als volgt:

"Bij beslissing van 01.10.2015 werd de visumaanvraag gezinshereniging van verzoekster om haar echtgenoot de heer R.V. (...) in België te vervoegen geweigerd.

De beslissing stelt ter zake:

"Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- Verklaringen op naam van S.S. (...) en S.M. (...) dat zij elk maandelijks € 500,00 storten aan de heer R.V. (...). Behoudens deze verklaring, werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen wel degelijk dit bedrag storten. Bijgevolg betreffen het loutere verklaringen op eer dewelke niet worden aangenomen.

- Attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014. Overwegende dat hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag van € 954,03 beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkenen en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers € 1.074,00 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60 % van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60 % van € 21.483,00 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van € 12.890,00 voor een alleenstaande, hetzij € 1.074,00 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU- Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon).

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt. "

Concreet zou niet voldaan zijn aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster kan zich met deze beslissing absoluut niet akkoord verklaren.

2.7.2. Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon

De te vervoegen persoon, de heer R.V. (...), beschikt wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Destijds was de heer V. (...) voltijds tewerkgesteld als arbeider bij de firma NV Cluma Engineering te 8800 Roeselare, Kachtemsestraat 161. Op grond van medische redenen nam de tewerkstelling een einde op 24.12.2013. In 2014 werd er nog een verbrekingsvergoeding betaald van € 2.610,38 (stuk 15).

De heer V. (...) is + 66 % invalide RIZIV erkend vanaf 23.11.2010 (stuk 14).

Onder stuk 14 wordt het attest invaliditeitsuitkering voorgelegd vanaf 01.01.2014 tot heden.

In 2014 beschikte de heer V. (...) over een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1.123,84 (stuk 14).

In 2015 (tem september 2015) bedraagt het gemiddeld maandelijks inkomen van de heer V. (...) € 1.017,45 (stuk 14).

Onder stuk 16 wordt het aanslagbiljet personenbelasting IK 2013 - AJ 2014 voorgelegd. Het gezamenlijk belastbaar inkomen bedraagt € 18.230,90 hetzij € 1.519,24 per maand. Er was zelfs een teruggave van de belasting in het voordeel van de heer V. (...) van € 678,77. Dit brengt het maandelijks gemiddeld inkomen in 2013 op € 1.575,81 (stuk 16).

Het gemiddeld maandelijks inkomen van de heer V. (...) ligt derhalve veel hoger dan hetgeen vooropgesteld werd in de beslissing van 01.10.2015.

Daarnaast bekomt de heer V. (...) maandelijks een woontsvergoeding van zijn twee zonen, de heer S.S. (...) en de heer M.S. (...) (stuk 13).

De heer M.S. (...) betaald maandelijks € 500,00 woonstvergoeding aan de heer R.V. (...). Onder stuk 17 wordt het bewijs van de bestendige doorlopende opdracht voorgelegd. Tevens worden de betalingsbewijzen voorgelegd van de afgelopen maanden vanaf juni 2015 tot op heden. Hieruit blijkt dat er sedert juni 2015 maandelijks € 500,00 wordt betaald aan de heer V. (...).

De heer S.S. (...) betaald eveneens maandelijks € 500,00 woonstvergoeding aan de heer R.V. (...). Onder stuk 18 wordt het bewijs van de bestendige doorlopende opdracht voorgelegd. Tevens worden de betalingsbewijzen voorgelegd van de afgelopen maanden vanaf juni 2015 tot op heden. Hieruit blijkt dat er sedert juni 2015 maandelijks € 500,00 wordt betaald aan de heer V. (...).

Derhalve beschikt de heer R.V. (...) maandelijks over € 1.000,00 bovenop zijn inkomen.

Het inkomen van de heer V. (...) bedraagt bijgevolg minstens € 2.100,00 per maand.

Bij de beslissing van 01.10.2015 werd er voorts geen rekening gehouden met de volledige financiële situatie van de heer V. (...).

De heer V. (...) is eigenaar van het onroerend goed gelegen te 8680 Koekelare, Zuidstraat 61 (stukken 19-20). Onder stuk 21 wordt de notariële akte voorgelegd waaruit blijkt dat de heer V. (...) alleen eigenaar is van dit onroerend goed.

Er rust nog een zeer beperkte lening op dit onroerend goed. De maandelijks aflossing bedraagt slechts € 187,11 hetgeen nagenoeg verwaarloosbaar is. De lening neemt daarenboven binnenkort een einde, ni. op 1/11/2019 (stuk 22).

Daarnaast zal de heer V. (...) nog een aandeel erven uit de nalatenschap van zijn vader. Zijn vader was eigenaar van het onroerend goed gelegen te 8680 Koekelare, Sterrestraat 36. De woning staat momenteel te koop. Bij verkoop van de woning zal de heer V. (...) nog een aanzienlijk deel erven (stuk 24).

Onder "de armoedegrens in België" wordt verstaan het inkomen dat iemand nodig heeft om te kunnen voorzien in de basisbehoeften, met name de minimale waarborgen die nodig zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden: goede huisvesting, kledij, goed drinkwater, voldoende voedsel, etc.

Het inkomen van de heer V. (...) ligt veel hoger dan "de armoedegrens in België". Hij beschikt maandelijks over een gemiddeld inkomen van minstens € 2.100,00. Daarenboven is hij eigenaar van een onroerend goed. Hij moet geen hoge huurprijs betalen van € 650,00 per maand. Hij betaalt slechts een beperkte aflossing van amper € 187,11 per maand welke reeds een einde neemt in 2019. De heer V. (...) verwerft derhalve een eigendom die heel binnenkort vrij is van lasten. Het gezinsbudget ligt derhalve veel hoger dan bij een modaal gezin. Maandelijks blijft er veel meer beschikbaar (stuk 10).

Daarenboven werd reeds het nodige gedaan om een passende tewerkstelling te vinden voor verzoekster. Bij aankomst in België mag verzoekster onmiddellijk aan de slag als diamant slijpster bij de BVBA Almax EasyLab, met zetel te 8600 Diksmuide, Wagenmakerijstraat 5 en met KBO 0456.778.740, zijnde de werkgever van haar tante mevrouw T.A. (...). Daarnaast werd reeds het nodige gedaan om verzoekster in te schrijven bij de CM, zodat zij in regel zal zijn met de voorwaarden van de CM (stuk 23)."

In wezen geeft de verzoekende partij aldus aan dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en voert zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.2. In haar synthesesmemorie betoogt de verzoekende partij als volgt:

"MIDDEL : VOLDOENDE BESTAANSMIDDELEN

1.1.1. De beslissing

Bij beslissing van 01.10.2015 - betekend op 09.10.2015 - werd de visumaanvraag gezinshereniging van conluante om haar echtgenoot de heer R.V. (...) in België te vervoegen, geweigerd op grond van art. 40ter van de wet van 15.1.1980.

De beslissing stelt ter zake:

"Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

- Verklaringen op naam van S.S. (...) en S.M. (...) dat zij elk maandelijks € 500,00 storten aan de heer V.R. (...). Behoudens deze verklaring, werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen wel degelijk dit bedrag storten. Bijgevolg betreffen het loutere verklaringen op eer dewelke niet worden aangenomen.

- Attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014. Overwegende dat hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag van € 954,03 beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkenen en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers € 1.074,00 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60 % van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60 % van € 21.483,00 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van € 12.890,00 voor een alleenstaande, hetzij € 1.074,00 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU - Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon).

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt. "

1.1.2. De overtreden rechtsregel

Concreet zou niet voldaan zijn aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt:

"De Belgische onderdaan moet aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 10 wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

Concluante kan zich met deze beslissing absoluut niet akkoord verklaren.

Uit alle stukken blijkt dat de heer V.(...), zijnde de Belgische onderdaan, wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14 §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De volledige financiële situatie van de heer V.(...) werd niet nader onderzocht en er werd al helemaal geen rekening gehouden met het vermogen van de heer V.(...).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dient elk dossier grondig en zorgvuldig te onderzoeken en mag zich niet beperken tot een algemeen standaardonderzoek. Hij dient alle informatie te verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht. Er geldt m.a.w. een actieve onderzoeksplicht.

Zo stelt artikel 10ter §2 van de wet van 15.12.1980 "De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier." En verder "De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door de vreemdeling."

Het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel werd duidelijk niet nageleefd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er op afdoende wijze moet geïnformeerd worden over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Dit houdt een schending in van art. 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht met als onderdeel de onderzoeksplicht.

1.1.3. Stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon

De te vervoegen persoon, de heer R.V. (...), beschikt wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Destijds was de heer V.(...) voltijds tewerkgesteld als arbeider bij de firma NV Cluma Engineering te 8800 Roeselare, Kachtemsestraat 161.

Op grond van medische redenen nam de tewerkstelling een einde op 24.12.2013. In 2014 werd er nog een verbrekingsvergoeding betaald van € 2.610,38 (stuk 15).

De heer V.(...) is + 66 % invalide RIZIV erkend vanaf 23.11.2010 (stuk 14).

Onder stuk 14 wordt het attest invaliditeitsuitkering voorgelegd vanaf 01.01.2014 tot heden. Onder stuk 25 wordt een recent attest voorgelegd betreffende de inkomsten van 2015.

In 2014 beschikte de heer V.(...) over een gemiddeld maandelijks inkomen van € 1.123,84 (stuk 14).

In 2015 (tem november 2015) bedraagt het gemiddeld maandelijks inkomen van de heer V.(...) € 1.011,10 (stukken 14 en 25).

Onder stuk 16 wordt het aanslagbiljet personenbelasting IK 2013 - AJ 2014 voorgelegd. Het gezamenlijk belastbaar inkomen bedraagt € 18.230,90 hetzij € 1.519,24 per maand. Er was zelfs een teruggave van de belasting in het voordeel van de heer V.(...) van € 678,77. Dit brengt het maandelijks gemiddeld inkomen in 2013 op € 1.575,81 (stuk 16).

Het gemiddeld maandelijks inkomen van de heer V.(...) ligt derhalve veel hoger dan hetgeen vooropgesteld werd in de beslissing van 01.10.2015.

Daarnaast bekomt de heer V.(...) maandelijks een woontvergoeding van zijn twee zonen, de heer S.S. (...) en de heer M.S. (...) (stukken 13 en 26).

De heer M.S. (...) betaald maandelijks € 500,00 woonstvergoeding aan de heer R.V. (...). Onder stuk 17 wordt het bewijs van de bestendige doorlopende opdracht voorgelegd. Tevens worden de betalingsbewijzen voorgelegd van de afgelopen maanden vanaf juni 2015 tot op heden (december 2015) (stuk 26). Hieruit blijkt dat er maandelijks € 500,00 wordt betaald aan de heer V.(...).

De heer S.S. (...) betaald eveneens maandelijks € 500,00 woonstvergoeding aan de heer E.C. (...).

Onder stuk 18 wordt het bewijs van de bestendige doorlopende opdracht voorgelegd. Tevens worden de betalingsbewijzen voorgelegd van de afgelopen maanden vanaf juni 2015 tot op heden (december 2015) (stuk 26). Hieruit blijkt dat maandelijks € 500,00 wordt betaald aan de heer V.(...).

Derhalve beschikt de heer R.V. (...) maandelijks over € 1.000,00 bovenop zijn inkomen.

Het inkomen van de heer V.(...) bedraagt derhalve minstens € 2.100,00 per maand.

Het inkomen van de heer V.(...) ligt derhalve hoger dan de armoedegrens in België van € 1.074,00 netto per maand.

Bij de beslissing van 01.10.2015 werd er voorts geen rekening gehouden met de volledige financiële situatie van de heer V.(...).

De heer V.(...) is eigenaar van het onroerend goed gelegen te 8680 Koekelare, Zuidstraat 61 (stukken 19-20). Onder stuk 21 wordt de notariële akte voorgelegd waaruit blijkt dat de heer V.(...) alleen eigenaar is van dit onroerend goed.

Er rust nog een zeer beperkte lening op dit onroerend goed. De maandelijkse aflossing bedraagt slechts € 187,11 hetgeen nagenoeg verwaarloosbaar is. De lening neemt daarenboven binnenkort een einde, ni. op 1/11/2019 (stuk 22).

Daarnaast zal de heer V.(...) nog een aandeel erven uit de nalatenschap van zijn vader. Zijn vader was eigenaar van het onroerend goed gelegen te 8680 Koekelare, Sterrestraat 36. De woning werd te koop aangeboden (stuk 24).

Intussen werd de woning verkocht aan mevrouw T.V. (...) voor de prijs van € 165.000,00 (stuk 27). De verkoopovereenkomst werd op 05.12.2015 ondertekend. De notariële akte wordt binnen vier maanden verleden.

Bij de verkoop van de woning zal de heer V.(...) nog een aanzienlijk bedrag ontvangen. Er zijn tien erfgenamen, zodat de heer V.(...) minstens een bedrag van € 16.500,00 zal ontvangen (€ 165.000,00 /10 — € 16.500,00).

Onder "de armoedegrens in België" wordt verstaan het inkomen dat iemand nodig heeft om te kunnen voorzien in de basisbehoeften, met name de minimale waarborgen die nodig zijn om een menswaardig leven te kunnen leiden: goede huisvesting, kledij, goed drinkwater, voldoende voedsel, etc.

Het inkomen van de heer V.(...) ligt veel hoger dan "de armoedegrens in België"

- Hij beschikt maandelijks over een gemiddeld inkomen van minstens € 2.100,00.

- Hij is eigenaar van een onroerend goed. Hij moet geen hoge huurprijs betalen van € 650,00 per maand. Hij betaalt slechts een beperkte aflossing van amper € 187,11 per maand welke reeds een einde neemt in 2019. De heer V.(...) verwerft derhalve een eigendom die heel binnenkort vrij is van lasten. Het gezinsbudget ligt derhalve veel hoger dan bij een modaal gezin. Maandelijks blijft er veel meer beschikbaar (stuk 10).

- Binnenkort zal hij een ernstig bedrag ontvangen uit de nalatenschap van zijn vader. De ouderlijke woning werd verkocht voor € 165.000,00. Er zijn tien erfgenamen, zodat de heer V.(...) minstens een bedrag van € 16.500,00 zal ontvangen uit de verkoop van de ouderlijke gezinswoning. De overige spaargelden en goederen van de nalatenschap moeten eveneens nog verdeeld worden.

Daarnaast werd reeds het nodige gedaan om een passende tewerkstelling te vinden voor concluante. Bij aankomst in België mag concluante onmiddellijk aan de slag als diamant slijpster bij de BVBA Almax EasyLab, met zetel te 8600 Diksmuide, Wagenmakerijstraat 5 en met KBO 0456.778.740, zijnde de werkgever van haar tante mevrouw T.A. (...). Daarnaast werd reeds het nodige gedaan om concluante in te schrijven bij de CM, zodat zij in regel zal zijn met de voorwaarden van de CM (stuk 23)."

3.3. Waar de verzoekende partij in haar synthesememorie aangeeft dat zij de schending aanvoert van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, met als onderdeel de onderzoeksplicht, alsook verwijst naar artikel 10ter, §2 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de synthesememorie niet kan worden aangewend om volstrekt nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesememorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, "zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat "in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden" (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie "zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60" van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn".

In zoverre aldus in het middel in de synthesememorie de schending van de voormelde bepalingen en beginselen wordt aangevoerd, is het middel onontvankelijk.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.5. De verzoekende partij meent dat uit alle stukken blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen welke tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dat zijn volledige financiële situatie niet werd nader onderzocht en helemaal geen rekening werd gehouden met zijn vermogen, dat de gemachtigde zich niet mag beperken tot een standaardonderzoek, dat hij alle informatie dient te verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat met andere woorden een actieve onderzoeksplicht geldt. Zij meent dat haar echtgenoot beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en wijst er op dat hij destijds voltijds tewerkgesteld was als arbeider, dat de tewerkstelling om medische redenen een einde nam op 24 december 2013, dat in 2014 een verbrekingsvergoeding betaald werd van 2610,38 EUR, dat hij 66% invalide erkend is vanaf 23 november 2010, dat zij het attest invaliditeitsuitkering voorlegt van 1 april 2014 tot heden en bij de synthesememorie een recent attest van inkomsten, dat haar echtgenoot in 2014 beschikte over een gemiddeld maandelijks inkomen van 1123,84 EUR en in 2015 (tot en met november 2015) over een gemiddeld maandelijks inkomen van 1011,10 EUR, dat uit het aanslagbiljet personenbelasting inkomensjaar 2013 blijkt dat het gezamenlijk belastbaar inkomen 1519,24 EUR per maand bedraagt, dat er zelfs een teruggave was van de belasting in het voordeel van haar echtgenoot ten bedragen van 678,77 EUR, dat dit het maandelijks gemiddelde voor 2013 op 1575,81 EUR brengt. De verzoekende partij meent dan ook dat het gemiddeld maandelijks inkomen van haar echtgenoot veel hoger ligt dan wat vooropgesteld wordt in de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op de maandelijks woonstvergoeding van 500 EUR die haar echtgenoot bekomt van elk van zijn twee zonen en legt stukken voor die de bestendige opdracht dient aan te tonen alsook betalingsbewijzen van beide zonen. Zij besluit dat haar echtgenoot derhalve maandelijks over 1000 EUR beschikt bovenop zijn inkomen, zodat zijn inkomen minstens 2100 EUR per maand bedraagt en derhalve hoger ligt dan de armoedegrens in België van 1074 EUR netto per maand.

Voorts meent de verzoekende partij dat geen rekening gehouden werd met de volledige financiële situatie van haar echtgenoot, dat hij immers eigenaar is van een onroerend goed, waarvan hij alleen eigenaar is zoals blijkt uit de voorgelegde stukken, dat er nog een zeer beperkte lening op rust ten bedrage van een aflossing van 187,11 EUR per maand, wat nagenoeg verwaarloosbaar is, en dit tot 1 november 2019. Zij vervolgt dat hij daarnaast nog een aandeel zal erven uit de nalatenschap van zijn

vader die eigenaar was van een onroerend goed, dat intussen de woning van de vader van haar echtgenoot verkocht werd voor de prijs van 165 000 EUR, dat de verkoopovereenkomst op 5 december 2015 ondertekend werd en de notariële akte binnen vier maanden verleden wordt, dat bij verkoop haar echtgenoot nog een aanzienlijk bedrag zal ontvangen daar er tien erfgenamen zijn en hij aldus minstens een bedrag van 16 500 EUR zal ontvangen. Zij betoogt dat 'onder de armoedegrens in België' wordt verstaan het inkomen dat iemand nodig heeft om te kunnen voorzien in de basisbehoeften, met name de minimale waarborgen die nodig zijn om een menswaardig leven te lijden: goede huisvesting, kledij, goed drinkwater, voldoende voedsel etc., dat haar echtgenoot over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van minstens 2100 EUR, eigenaar is van een onroerend goed en geen hoge huurprijs (650 EUR per maand) moet betalen en slechts een beperkte aflossing van 187,11 EUR per maand heeft die een einde neemt in 2019, dat hij derhalve binnenkort een eigendom verwerft die vrij is van lasten, dat het gezinsbudget derhalve hoger ligt dan bij een modaal gezin en er maandelijks meer beschikbaar blijft, dat hij daarnaast binnenkort een ernstig bedrag zal ontvangen uit de nalatenschap van zijn vader.

Ten slotte wijst de verzoekende partij er nog op dat reeds het nodige werd gedaan om een gepaste tewerkstelling te vinden voor haar en dat zij bij aankomst in België onmiddellijk aan de slag kan, dat ook het nodige werd gedaan om haar in te schrijven bij de CM.

3.6. Waar de verzoekende partij meent dat de volledige financiële situatie van haar echtgenoot niet werd onderzocht en dat geen rekening werd gehouden met zijn vermogen, wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot volgende stukken overmaakte:

- Verklaringen op naam van S.S. en S.M. dat zij elk maandelijks 500€ storten aan de heer V.R., echtgenoot van de verzoekende partij
- Een attest van de Christelijke Mutualiteit waaruit blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij arbeidsongeschikt is sinds 23 november 2009 en +66% invalide RIZIV erkend is vanaf 23 november 2010 en waaruit de door haar echtgenoot ontvangen uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid van 1 januari 2015 tot en met 30 april 2015 blijken.

Hieromtrent motiveerde de verwerende partij als volgt:

“Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden: Verklaringen op naam van S.S. (...) en S.M. (...) dat zij elk maandelijks 500€ storten aan de heer V.R. (...). Behoudens deze verklaring, werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen wel degelijk dit bedrag storten. Bijgevolg betreffen het loutere verklaringen op eer dewelke niet worden aangenomen. Attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014.

Overwegende dat hieruit blijkt dat betrokkene over een maandelijks bedrag van 954,03€ beschikt. Een dergelijke som vormt echter geen toereikend bedrag in het licht van de vreemdelingenwetgeving. Dit bedrag is immers lager dan 120% van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie;

Bovendien laat het beschikbare bedrag niet toe aan betrokkene en zijn familieleden om een minimum aan waardigheid te behouden. De armoedegrens in België bedraagt immers €1074 netto per maand voor een alleenstaande. Deze grens werd vastgelegd op 60% van de mediaan van het beschikbare inkomen, op individuele basis. Voor België betekent dit voor het jaar 2013: 60% van €21.483 per jaar komt overeen met een jaarlijks bedrag van €12.890 voor een alleenstaande, hetzij €1074 netto per maand (gemeenschappelijke overeenkomst voor alle landen van de EU – Open Coördinatiemethode van de Strategie van Lissabon);

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat betrokkene over toereikende bestaansmiddelen beschikt.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle stukken die door de verzoekende partij werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen van haar echtgenoot in ogenschouw heeft genomen – zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat de volledige financiële situatie niet werd onderzocht, noch dat geen rekening werd gehouden met het vermogen van haar echtgenoot – doch ofwel heeft geoordeeld dat deze stukken niet konden worden aanvaard als bewijs van toereikende bestaansmiddelen ofwel heeft geoordeeld dat de bewezen bestaansmiddelen niet toereikend zijn daar ze niet gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Waar de verzoekende partij meent dat de gemachtigde zich niet mag beperken tot een standaardonderzoek, dat hij alle informatie dient te verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen, dat met andere woorden een actieve onderzoeksplicht geldt, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat de bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.7. De Raad herhaalt dat de verwerende partij oordeelde dat de door de verzoekende partij bewezen bestaansmiddelen van haar echtgenoot niet toereikend zijn daar ze niet gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

3.7.1. In zoverre de verzoekende partij dit betwist en meent dat uit alle, bij de aanvraag, voorgelegde stukken blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen welke tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, kan zij niet gevolgd worden.

Uit het administratief dossier blijkt, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen van haar echtgenoot onder meer een attest van arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014 overmaakte. Daarnaast werden verklaringen van derden betreffende maandelijkse betalingen aan haar echtgenoot overgemaakt om de bestaansmiddelen van haar echtgenoot aan te tonen. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift geenszins aan dat zij ter gelegenheid van haar visumaanvraag van 29 juli 2015 andere of meer stukken heeft overgemaakt ter staving van de bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot kan beschikken en waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, noch dat de verwerende partij op grond van het voorgelegde attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014 foutief of kennelijk onredelijk oordeelde dat de echtgenoot van de verzoekende partij maandelijks over een bedrag van 954,03 EUR beschikt. De verzoekende partij betwist niet dat voormeld bedrag lager is dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de maandelijkse woonstvergoeding van 500 EUR die haar echtgenoot bekomt van elk van zijn twee zonen, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat dit deze inkomsten enkel aangetoond worden door loutere verklaringen en deze niet kunnen worden aangenomen, weerlegt of ontkracht.

De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de verwerende partij op basis van de door haar voorgelegde stukken foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

3.7.2. In zoverre zij meent dat haar echtgenoot beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en er op wijst dat hij destijds voltijds tewerkgesteld was als arbeider, dat de tewerkstelling om medische redenen een einde nam op 24 december 2013, dat in 2014 een verbrekingsvergoeding betaald werd van 2610,38 EUR, dat uit het aanslagbiljet personenbelasting inkomensjaar 2013 blijkt dat het gezamenlijk belastbaar inkomen 1519,24 EUR per maand bedraagt, dat er zelfs een teruggave was van de belasting in het voordeel van haar echtgenoot ten bedrage van 678,77 EUR, dat dit het maandelijks gemiddelde voor 2013 op 1575,81 EUR brengt, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij deze elementen en stavingstukken had voorgebracht bij haar visumaanvraag van 29 juli 2015, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van het al dan niet aanwezig zijn van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken voegt, met name stuk 14 (attesten betreffende erkenning als +66% invalide en arbeidsongeschikte betreffende uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid) en een overzicht van uitkeringen arbeidsongeschiktheid van 1 januari tot en met 30 november 2015, waaruit zou blijken dat haar echtgenoot in 2014 beschikte over een gemiddeld

maandelijks inkomen van 1123,84 EUR en in 2015 (tot en met november 2015) over een gemiddeld maandelijks inkomen van 1011,10 EUR, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij van bovenvermelde stukken bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid deze niet in rekening te hebben gebracht bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt, zoals ook weergegeven in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij als bewijs van bestaansmiddelen van haar echtgenoot onder meer een attest van arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014 overmaakte. Daarnaast werden verklaringen van derden betreffende maandelijks betalingen aan haar echtgenoot overgemaakt om de bestaansmiddelen van haar echtgenoot aan te tonen. De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift geenszins aan dat zij ter gelegenheid van haar visumaanvraag van 29 juli 2015 andere of meer stukken heeft overgemaakt ter staving van de bestaansmiddelen waarover haar echtgenoot kan beschikken en waarmee de verwerende partij rekening diende te houden, noch dat de verwerende partij op grond van het voorgelegde attest arbeidsongeschiktheid voor de periode tussen januari en april 2014 foutief of kennelijk onredelijk oordeelde dat de echtgenoot van de verzoekende partij maandelijks over een bedrag van 954,03 EUR beschikt. De verzoekende partij betwist niet dat voormeld bedrag lager is dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij stukken voorlegt die de bestendige opdracht van de maandelijks woonstvergoeding van 500 EUR van elk van beide zonen dienen aan te tonen alsook betalingsbewijzen van beide zonen voorlegt, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze stukken aan de gemachtigde werden overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De verzoekende partij meent dat het gemiddeld maandelijks inkomen van haar echtgenoot veel hoger ligt dan wat vooropgesteld wordt in de bestreden beslissing, doch baseert haar argumentatie op stukken die zij niet heeft bijgebracht bij haar visumaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat haar echtgenoot maandelijks over minstens 2100 EUR beschikt en dat dit bedrag derhalve hoger ligt dan de armoedegrens in België van 1074 EUR netto per maand.

3.8. Daarnaast kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de volledige financiële situatie van haar echtgenoot, dat hij immers eigenaar is van een onroerend goed, waarvan hij alleen eigenaar is zoals blijkt uit de voorgelegde stukken, dat er nog een zeer beperkte lening op rust ten bedrage van een aflossing van 187,11 EUR per maand, wat nagenoeg verwaarloosbaar is, en dit tot 1 november 2019, nu uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing stukken overmaakte waaruit de lening van haar echtgenoot zou blijken. Voorts toont de verzoekende partij niet aan, en de Raad ziet niet in, op welke wijze de verwerende partij het document waaruit blijkt dat haar echtgenoot eigenaar is van een onroerend goed, diende te betrekken in haar beoordeling van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van haar echtgenoot. De Raad wijst er overigens nog op dat uit het enkel voorleggen van een bewijs van het beschikken over een eigendom, zonder informatie over het al dan niet vrij zijn van lasten, geenszins kan afgeleid worden wat de financiële situatie van haar echtgenoot is.

Ook met de stelling dat haar echtgenoot nog een aandeel zal erven uit de nalatenschap van zijn vader, dat de woning van zijn vader intussen werd verkocht voor de prijs van 165 000 EUR, dat de verkoopovereenkomst werd ondertekend op 5 december 2015 en de notariële akte binnen vier maanden zal verleden worden, dat haar echtgenoot bij de verkoop minstens een bedrag van 16 500 EUR zal ontvangen alsook dat ook nog de overige spaargelden en goederen van de nalatenschap moeten verdeeld worden, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de gemachtigde foutief of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de echtgenoot van de verzoekende partij niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers werd dit element geenszins door de verzoekende partij aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid bij haar beoordeling hiermee geen rekening te hebben gehouden.

3.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat 'onder de armoedegrens in België' wordt verstaan het inkomen dat iemand nodig heeft om te kunnen voorzien in de basisbehoeften, met name de minimale waarborgen die nodig zijn om een menswaardig leven te lijden: goede huisvesting, kledij, goed drinkwater, voldoende voedsel etc., dat haar echtgenoot over een gemiddeld maandelijks inkomen beschikt van minstens 2100 EUR, eigenaar is van een onroerend goed en geen hoge huurprijs (650 EUR per maand) moet betalen en slechts een beperkte aflossing van 187,11 EUR per maand heeft die een einde neemt in 2019, dat hij derhalve binnenkort een eigendom verwerft die vrij is van lasten, dat het gezinsbudget derhalve hoger ligt dan bij een modaal gezin en er maandelijks meer beschikbaar blijft, dat hij daarnaast binnenkort een ernstig bedrag zal ontvangen uit de nalatenschap van zijn vader, wijst de Raad op wat volgt.

De verzoekende partij voegt verschillende stukken toe aan haar inleidend verzoekschrift en haar synthesememorie, die niet werden toegevoegd aan haar visumaanvraag van 29 juli 2015, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Zij bespreekt deze stukken om aan te tonen dat haar echtgenoot wel degelijk beschikt over afdoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst met haar betoog aan te tonen dat zij op grond van de stukken die zij voegt bij haar verzoekschrift en haar synthesememorie wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De Raad wijst erop dat hij te dezen optreedt als annulatierechter, zodat hij ter zake enkel een louter wettigheidstoezicht kan uitoefenen. De verzoekende partij voegt een aantal nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift en de synthesememorie. Het blijkt echter niet dat de verzoekende partij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing overmaakte aan de diensten van de verwerende partij. Door het voeren van een louter feitelijk discours, en zulks op grond van overtuigingsstukken die pas voor het eerst in het kader van het onderhavige beroep worden kenbaar gemaakt, stuurt de verzoekende partij onmiskienbaar aan op een nieuw, inhoudelijk onderzoek van haar aanvraag. De uiteenzettingen van de verzoekende partij betreffen dan ook niet de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de opportuniteit ervan. De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.10. Waar de verzoekende partij er ten slotte nog op wijst dat reeds het nodige werd gedaan om een gepaste tewerkstelling te vinden voor haar en dat zij bij aankomst in België onmiddellijk aan de slag kan, dat ook het nodige werd gedaan om haar in te schrijven bij de CM, toont zij geenszins aan op welke wijze het feit dat zij bij haar aankomst in België onmiddellijk aan de slag kan en het nodige werd gedaan om haar in te schrijven bij de CM, afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat haar echtgenoot beschikt over toereikende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER